

Målet är att göra oss överflödiga

Göteborgs Stads sociala resursförvaltning anordnade på Världsfattigdomens dag den 17:e oktober en konferens på temat "en stad för alla". Men vad menar vi med det? Är det ett påstående, en uppmaning, en önskan? Personligen hade jag velat sätta ett frågetecken efter den ansatsen. För att staden å ena sidan säger sig ha en ambition om ett jämlikt Göteborg, å andra sidan inte prioriterar de medlemmar i samhället som drabbas av social exkludering. Det var det som diskuterades under dagen, hur stadsplanering, arkitektur och konsumtion bidrar till att skapa avgrunder mellan människor. Vi bygger bort de oönskade medlemmarna och vi lär oss inte att möta varandra. Då är det inte en stad för alla. En stad för konsumenter, en stad för medel- och överklass, en stad för dig med arbete att gå till, en stad för dig med medborgarskap. Men inte en stad för alla.

Vi var ett par som tog initiativ till den här dagen, jag för att jag håller fast vid min naiva tanke om att alla egentligen vill varandras bästa. Gång på gång motbevisas detta, men inte alltid! Vissa dagar får jag rätt, och den känslan är löjligt fin. Den här dagen var en sådan dag. Jag samtalade med personer som bor i våra verksamheter, personer som inte har någonstans att bo, med kollegor, med socialsekreterare, med forskare, politiker och till och med en arkitekt. Och vi vill ju varandra väl. I grund och botten. Sen dyker det upp svårlösta problem, som att folk tvingas sova utomhus, och i våra ambitioner att lösa problemen skapar vi avstånd mellan människor. Men folk har så mycket kunskap från sin egen verklighet, oavsett vilken den är. Då kändes det fint att se en av mina medmänniskor som levt i hemlöshet samtala med en politiker, och att deras olika kunskaper fick lika mycket utrymme där och då.

För det är det som är grejen; hur mycket vi än sitter på våra kontor och spånar om hur vi kan lösa andras problem kommer vi aldrig att lyckas om vi inte tar lärdom av varandra, från forskaren och politiker till personal eller enskild. Mina klienter har kunskap som jag aldrig kommer att få, om sådant jag inte kan föreställa mig; erfarenheter som jag måste ha med mig om jag någonsin ska kunna lyckas i mitt arbete. Samtidigt måste jag dela med mig av min kunskap så att den som kommer till mig kan ta makten över sitt eget liv. Detta gäller i varje enskilt möte, men i ännu högre grad gäller det våra beslutsfattare. Inför varje beslut måste de lyssna på våra erfarenheter och ta vår kunskap på allvar.

Målet måste vara att vi socialarbetare ska göra oss överflödiga. Hjälp folk hitta vägen, så behöver de oss inte sen. En deltagare sa det så bra: "vi är inte dumma i huvudet, vi är alla ansvariga för våra egna liv. Men om vi ska kunna förbättra våra liv så måste vi veta hur. Lös inte problemen åt oss, visa oss hur vi kan göra det själva!"

Dagen avslutades med att en samling människor vandrade längs Avenyn i Göteborg. Det var personer som själva lever eller har levt i hemlöshet sida vid sida med personal från olika verksamheter inom socialt arbete. Vem som deltog av vilken anledning vet jag inte; det kändes inte relevant. Det som spelade roll var att vi tillsammans basunerade ut att alla är lika mycket värda och att samhället tillhör oss.

Så det tål att sägas igen: tillsammans bygger vi detta samhälle och alla måste vara med.

Text: Sophia Laveborn, socialarbetare

Foto: Helena Östlund